

မယမင်းဘုံ
4 in 1

လှလို့ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့
ခံစားချက်တွေ ရှိနေသရွေ့
ကျွန်မတို့ အားလုံးက
ရွှေမင်းသမီးတွေပဲ...။

J

"ရှာစမ်းပါဟယ်၊ ဒီအကောင်ကို တွေ့မှ ဖြစ်မယ်၊ ငါ့ကိုစိန်ခေါ်တုန်း
ကခေါ်ပြီး ခုမှ ရှောင်နေတယ်လို့ ၊ ဒီအကောင်သေချာပေါက် ဒီထဲမှာ ရှိ
ကိုရှိတယ်"

"ဪ...စိတ်ချ၊ ငါတို့ ဘယ့်နှယ် ဒီလို လာလုံးတင်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊
တစ်စစီတောင် ပြုတ်ထွက်သွားဦးမယ်...ဟင်း"

မဒီက ကားကို ဘီးလိုမ့်ရုံသာမောင်းကာ မျက်လုံးကလည်း လျင်လျင်
င်ကစား၍ ဟိုကောင်ကို ရှာရသေးသည် ။ မဒီတို့ ဒေါသတွေက မိုင်ကုန်
ထွက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် တွေ့ရင်တော့ ဇွဲဆု ဆိုတဲ့ အကောင် လွယ်မယ်မ
ဟုတ်ပါ။ မဒီတို့ အုပ်စု တစ်ဖွဲ့လုံး ဝိုင်းဖဲ့တော့မယ်ဆိုတာကို ကြိုသိနေ
တဲ့ သကောင့်သားက ဂုဏ်ကိုးကို ဖုန်းထဲကသာ ချဲလင်းလုပ်ရဲပြီး ချိန်းပွဲ
လုပ်မယ်လည်း ဆိုရော ပတ်ပြေးနေတဲ့ ငကြောင်ဖြစ်သည် ။ တစ်သက်
လုံး ကိုယ်တွေကလည်း လုံးကြီးတင်လာခဲ့သမျှ ဒီကောင်နဲ့ တွေ့မှ
ကျွတ်ကြဲသွားရတယ်လို့ တော့ ရာဇဝင်အတင်မခံနိုင်ပါဘူး။ တွေ့ရင်

တော့ သေပြီသာမှတ်။

"တောက်...ဂန်းနာကလည်း တော်တော် အပုန်းကောင်းနေတယ်၊ အလကား ငကြောက်၊ ရှာစမ်းပါဦး မဒီရယ်၊ ဟဲ့...နင်တို့ လည်း မျက်စိရှင်ရှင်ထားပြီး ရှာပါဦးဟာ"

"ဟယ်...ဟဲ့...ဟဲ့၊ ကားရပ်လိုက်...ရပ်...ရပ်၊ ဟိုမှာ မှ လား၊ ဟိုကောင် ဇွဲဆု"

မှိုင်းက ကားရပ်ဖို့ လောဆောလျှင် မဒီက ကားရပ်လိုက်ကာ မှိုင်း ညွှန်ပြရာကို လှမ်းကြည့်လိုက် လေသည် ။ ဟုတ်ပဲ၊ ဟိုအကောင် ဇွဲဆု။ သကောင့်သားက မဒီတို့ ကို ကျောပေးထိုင်လျက် ကန်ရေပြင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထားကာ သဘာဝတရားရဲ့ အလယ်မှာ ထိုင်နေပြီး ဖုန်းကို ကလိနေပါသည် ။ ဒီကောင့်ကို တွေ့ပြီဆိုတာနှင့် မဒီတို့ တွေက တက်ညီလက်ညီ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ကြကာ သူ့ဆီကို သွားလိုက်သည် ။

"ပြောတုန်းကပြောပြီး အခုမှ ကြောက်လို့ ပုန်းနေတာလား ဇွဲဆု... ဟင်"

ဂုဏ်ကိုးက သူ့ရဲ့ နောက်ကျောကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ကာ ပြောလိုက်တာ နှင့် သူက လန့်ဖျပ်ကာ ထိုင်ရာမှ ထ၍ ဂုဏ်ကိုးတို့ အဖွဲ့ကိုမြင်လျှင် တော်တော်ဖြူသွားပုံရသည် ။

"ဂုဏ်...ဂုဏ်ကိုး။ လူစုံတက်စုံပါလား၊ အဟဲ...နေကောင်းတယ်နော် မှိုင်းတို့ "

"ဒီမှာ ...နင် အရူးကွက်မနင်းနဲ့ ၊ နင် ဖုန်းထဲမှာ ပြောတဲ့ စကား ပြန်ပြောလိုက်စမ်း၊ ဂုဏ်ရှိန်ကိုးဆိုတာ စာရင်းမရှိပါဘူးဆို...ပြော လို

က်လေ"

ဂုဏ်ကိုးက မျက်နှာကြောတင်းတင်းနဲ့ ကောနေတာရယ် ပြီးတော့ မှ
င်းရယ်၊ မဒီရယ်နှင့် ဘန်ဘန်ကပါ သူ့ကို မျက်ထောင့်နီနှင့် အဝီဖြူတ်
တော့မယ့်ဒီခိုင်း ရှိုးနေတာကြောင့် တော်တော်ကို အပိုးကျိုးသွားကာ
ရှောချလေတော့သည်။ ။

"ဆော...ဆောရီးပါ ဂုဏ်ကိုးရယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကိုယ်တော်တော်မှန်
နေတာ၊ အဲဒါကြောင့် ပြောချင်တာတွေ ပြောနေတာ၊ ကိုယ်မူးနေလို့
ပြောမိသွားတာပါ၊ တကယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဂုဏ်ကိုးကို ချေတဲ့ သ
ဘောနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး"

"ဒီမှာ နင်နဲ့ ဂုဏ်ကိုးက ဘာအကန့်မှ မရှိဘူး၊ ဂုဏ်ကိုးကလည်း နင်
လိုကောင်ကို စာရင်းမထည့်ဘူး၊ ဒီကိစ္စက ဂုဏ်ကိုးနဲ့ နင် ရှင်းရမယ့်ကိ
စ္စဆိုပေမယ့် နင်က ငါတို့ ကိုပါ ပုတ်ခတ်ထားတာဆိုတော့ ငါတို့ ပါ ဝင်
ရတာ၊ ဘာလဲ နင် ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး လား၊ ယောက်ျား ဆိုရင် ပေါ်
တင်ချဲရတယ် ဟဲ့၊ ဖုန်းထဲကနေ ဘယ်သူက ဘာဖြစ်တယ် အတင်းမချနဲ့
...

ပြောစမ်း...နင်က ငါတို့ လေးယောက်ကို ဘာကိစ္စယောက်ျားတန်မဲ့
စာရင်းမရှိဘူး၊ ဘာညာ ပြောရတာလဲ၊ နင့်အဆင့်ကသာ ငါတို့ အတွက်
ဖုန်တစ်မှုန့်စာလောက်တောင် တန်ဖိုးမရှိတာ...

နားလည်လား"

မှိုင်းက ဝင်ကောလေလျှင် ဇွဲဆုဟာ လုံးဝကို မဟန်တဲ့ အခြေအတွ
က် မှိုင်းတို့ လေးယောက်ကို ရေလည်ဖြူသွားကာ အရှုံးပေးသွားရတော့
သည်။ ။

"ဆောရီးပါ၊ ဂုဏ်ကိုးရော မှိုင်းရော၊ ဘန်ဘန်နဲ့ မဒီကိုပါ တောင်းပန်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ်က မူးနေတာဆိုတော့ ပြောမိတာပါ။ ဂုဏ်ကိုးကို ဖုန်းဆက်မိတာက ကိုယ် တကယ် အသိစိတ်လွတ်ပြီး ပေါက်ကရ ပြောမိသွားတာပါ။ ပြဿနာမရှာကြပါနဲ့ ဗျာ၊ လုံးဝ တောင်းပန်ပါ တယ် "

"ဘယ်လိုလဲ ဂုဏ်ကိုး၊ ဒီလောက်နဲ့ ကျေနပ်မှာ လား"

ဘန်ဘန်က မေးလေလျှင် ဂုဏ်ကိုးက မျက်နှာတစ်ချက်ရှုံ့ကာ မဲ့ပြီးပြီးရင်း...

"အေးလေ...ဒီကောင် နောင်ကြည့်သွားလောက်ပါပြီ၊ ဟဲ့...ဒီမှာ မှတ်ထားလိုက် ဇွဲဆု၊ နင်နဲ့ ငါ ဘာအကန့်မှ မရှိဘူးနော်၊ နင် ငါတို့ လေးယောက်ကို ထင်ယောင်ထင်မှား နင်နဲ့ ဘာလိုလို ဆိုပြီး ပြောနေတဲ့ စကားတွေကို ရပ်လိုက်နော်၊ မရပ်ဘဲ ကောလဟာလတွေ လျှောက်ဖြန့်ချင် တယ် ဆိုရင်တော့ ငါတို့ ငြိမ်ခံနေမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ နင် တောင်းပန်လိုက်လို့ ဒီကိစ္စ ဒီနေရာမှာ ရပ်လိုက်တာ "

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်၊ ကိုယ့်စကားကြောင့် ဂုဏ်ကိုးတို့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတာကိုလည်း တောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်ဆို ကိုယ် အပြောအဆို ဆင်ခြင်ပါ့မယ် "

"ဟေ့...ဒီစကားက ဆင်ခြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ လုံးဝကို ပြောခွင့်မရှိတာ၊ နင်နဲ့ ငါတို့ အကန့်က ဘာမှ မရှိဘူးနော်၊ နောက်တစ်ခါ ဒီအသံမျိုး ထပ်ကြားရရင် နင် မလွယ်ဘူးနော်၊ လစ်တော့ "

မဒီက လစ်တော့ဆိုတာနဲ့ သကောင့်သားက တစ်ချိုးတည်းလစ်သွားတော့သည် ။ တော်တော်လည်း အသိတရားတွေ ရသွားပုံရ၏။ မှန်တေတေ ကုပ်ချောင်းချောင်းဒီဇိုင်းဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ လစ်သွား

လေတော့သည်။ ကောလည်း ကောပြီးသွားပြီမို့ စိတ်ကတော့ ပြေသလို ရှိသွားလေ၏။

"ဟူး...အလကားငကြောက်၊ ပြောတော့ဖြင့် လေကြီးမိုးကြီး၊ တကယ်တမ်း လစ်ဆိုတာနဲ့ တန်းနေအောင် ဂိုးသွားတာပဲ"

"ဟား ဟား...ဒီလိုကောင်မျိုးတွေက အဲဒီလို ကောပစ်မှ ဟ နို့မို့ဆို သွေးတိုးက စမ်းချင်နေတာ ဒီလိုပဲ ဘော်ဒါအကန့်စကား ဘာညာပြောတာလေးကို သူနဲ့ ပဲ ငါတို့ ထဲက တစ်ယောက်က ဘာလိုလိုဒီဇိုင်းနဲ့ လူရှိန်အောင် ဝါဒဖြန့်နေတာ၊ ဒီလိုကောင်မျိုးကို ဒီလို အပြတ်ကောပြီး ဖြတ်ပစ်မှ ဟ၊ ဘယ်...အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ငါတို့ ကို ဒီလိုဇယားလာကပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ"

"right။ ဒီလိုယောက်ျားတွေကို အပီကောပစ်မှ ...ဟား ဟား"

ဘန်ဘန်တို့ လေးယောက်က တစ်ချိုးတည်းလစ်သွားသော ဟိုကောင့်အကြောင်းကို မပြန်သေးဘဲ ထိုင်ကာ ဟာသလုပ်နေမိသည်။ ပြီးတော့ လေးယောက်သားဟာ မတွေ့ရတာကြာပြီ ဖြစ်သည့် အလား စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့တုန်း မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင်လာတဲ့ ရိုးရှင်းသော အရာတစ်ခုက အာရုံလေးခုစလုံးကို တစ်နေရာတည်းသို့ ဆွဲချုပ်ထား လိုက်လေသည်။

ဟား...မြင်ကွင်းက ရင်အေးစရာပါလား။

ရှုပ်အဖြူဆွတ်ဆွတ်ကို စကြာပုဆိုး ဝတ်ထားကာ ကတ္တီပါဖိနပ်စီးထားတဲ့ အမျိုးသားဟာ အရမ်းကိုကြည့်ကောင်းတာပဲ။ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ရေပုံးလေးက အဝါရောင်လေး။ ကန်စပ်နားမှာ သူက ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လိုက်ပြီး ရေထဲသို့ ပုံးထဲက ငါးတွေကို လွှတ်ပေးလေ၏။ ကြည့်ရတာ ငြိမ်းအေးလိုက်တာ။ ငါးလွှတ်ပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုနေတဲ့ အမျိုးကောင်းသားလေးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုဖော်ညွှန်းတဲ့ အပြုအ

မူကို သဘောကျမိသွားသည်။ သူ ငါးလွှတ်ပြီးသည် အထိ လေးယောက် စလုံးက ငြိမ်တိတ်ပြီး သူ့ကိုသာ သဘောတကျ ငေးကြည့်နေမိ၏။ ခပ်ချောချော သူက ငါးလွှတ်ပြီးနောက်မှာ ကျေနပ်နေသော အပြုံးတစ်ခုကို သူ့ဘာသာသူ ပြုံးပြီးနောက် သူ့ကားပေါ်တက်ကာ ပြန်သွားတော့ သည်။

"ဟေ့...ဟေ့...မိန်းမတွေ ဒါ ဘယ်ကို အာရုံရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိတယ်နော်၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊ သတိလေးဘာလေး ထားပါဦး"

"အမယ်...မဒီ၊ နင်ပဲအပြောကောင်း၊ ရှင့်မျက်လုံးတွေကော ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ သဘောပေါက်ဦး...ဟွန်း"

မဒီအပြောကို မှိုင်းက ခပ်ဆပ်ဆပ်လေးချေပလေလျှင် မဒီက ရှက်ရယ်တစ်ချက် ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ကာ ပေါ်တင်ပင် ချီးကျူးမိသွားသည်။

"လုံးဝကို ငြိမ်းချမ်းတယ်ကွာ၊ တကယ့်ရှားပါးကုန်ပဲ"

"အေးဟာ...တကယ့်ဟိတ်ထိချင်စရာ၊ အဆင်သစ်ကလေး၊ ဂွတ်ရှယ်ပဲ"

မဒီစကားကို အပြည့်အဝ ထောက်ခံကာ ထပ်မံ၍ Comment ပေးသူကတော့ ဂုဏ်ကိုးပဲ ဖြစ်သည်။ အားလုံးက ဂုဏ်ကိုး ဒီလိုပြောမယ်မထင်တာကြောင့် ဟမ်ဆိုတဲ့ အာမေဉိုတ်နဲ့ အတူ ဂုဏ်ကိုးကို ပြူးကြည့်မိသွားလျှင် ဂုဏ်ကိုးက မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်ဖြင့် ကလေးအထာဖမ်းကာ ဘာလဲ လုပ်ပြလျှင် မှိုင်းက ဂုဏ်ကိုးရဲ့ နားထင်ကို လက်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ တွန်းထုတ်ရင်းက...

"မမယ်လေး...အံ့ဩတာပဲ ဒေါ်ကိုးရယ်၊ နင်ဟာလေ... ဇာတ်လမ်း

က အခုတင်ပြီးသွားတယ်၊ အခုကွိုင်က နင်အကြောရှည်စပ်ဆော့ပြီး အီ
စကလီသွားလုပ်လို့ ဟိုအကောင်က ဘာလိုလို သတင်းထုတ် သွားတာ
နော်၊ ဟွန်း...ဒါတောင် မမှတ်ဘူး၊ အဆင်ကသစ်ချင်သေး တယ်"

ဂုဏ်ကိုးက ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ ကိုယ်မို့ လျှာလေးတစ်လစ်ဖြင့် ဖြောင့်ချ
က်ပြန်ပေး လိုက်လေသည်။ ။

"အဟဲဟဲ...ဒါကတော့ မျက်စိအစာကျွေးတာလေ၊ အေးဆေးအထာ
ပါ"

"ဟီ ဟီ...မယ်ကိုးတို့ ကတော့ တကယ့်မနိုင်စိန်၊ ကဲ...သွားမယ်၊ တ
စ်ခုခုသွားစားကြရအောင်"

ဘန်ဘန်က အစားအသောက်ကို Topic ပြောင်းလိုက်လျှင် နှစ်ခါညှိစ
ရာမလိုတဲ့ မိန်းမတွေဟာ ချက်ချင်းပင် တက်ကြွစွာဖြင့် အားလုံး Ok ဖြစ်
သွားတော့လေသည်။ ။

ထုံးစံအတိုင်း ဘန်ဘန်တို့ က သင်တန်းကအပြန် တစ်နေရာရာကို လည်ပတ်စားသောက်နေကြမို့ ဒီနေ့လည်း လေးယောက်သား ပန်းစွယ် တော်မှာ ဝင်ဆွဲပြီ၊ ဗိုက်ပြည့်တော့မှ Junction Square ထဲမှာ Window Shopping ပတ်နေကြတာ ဖြစ်သည်။ ။ ဘန်ဘန်တို့ လေးယောက်က ဘယ် တော့မဆို စိတ်တူသဘောတူဖြင့် အမြဲ right ပဲဖြစ်သည်။ ။ သူငယ်တန်း အရွယ် ပိစိကွေး ကလေးဘဝကတည်းက လက်တွဲမဖြုတ် တွဲလာတဲ့ သူ တွေမို့ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် သံယောဇဉ်ကြီးကြကာ ညီအစ် မ အရင်းတွေထက်တောင် ပိုချစ် ကြတာပဲ ဖြစ်သည်။ ။

"ဒီလိုပဲ ငါတို့ သွားနေရတာ ပျင်းစရာကြီး၊ ငါတို့ နည်းနည်းပါးပါး exercise လေးဘာလေး ဖြစ်အောင် Gym သွားဆော့မလားလို့ ၊ ဘယ်လို လဲဟင်"

"အမယ်လေး...ဘယ်လိုများ မေးနေရသေးတယ်၊ ငါက နင် Ok ဆို၊ Ok ပြီးသား"

ဘန်ဘန်က အားလုံး Ok မှ တော့ Gym မှာ ဖလန်းဖလန်းလုပ်ဖို့ idea တွေ ဆက်ဆွဲနေမိတော့သည်။ ။ ဘန်ဘန်တို့ က စကားတပြောပြောဖြင့် Shopping ပတ်နေရင်းကနေ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲ ဝင်အကြည့်မှာ အရမ်း မိုက်တဲ့ ဖိနပ်ကလေးကို သွားတွေ့လေသည်။ ။

"ဟယ်...ဟိုဒေါက်လေးက အရမ်းမိုက်တာပဲ၊ ဘန်ဘန် ငါတို့ တွေ ဆင်တူစီးရအောင်"

"အေးဟ...တကယ်ပဲ အရမ်းမိုက်တယ်"

ဂုဏ်ကိုးက ငွေရောင်နဲ့ အနက်စပ်ထားတဲ့ ဒေါက်ဖိနပ်လေးကို ခြေထောက်မှာ စွပ်လျှိုကြည့်လိုက်တာ ဖိနပ်ထားတဲ့ ခြေထောက်လေးကို မှန်ထဲမှာ ကြည့်ရင်း ကိုယ့်ခြေလှမ်းကိုယ် ယုံကြည်မှု ပိုရှိသွားရသည်။ ။

"အေးဟာ...ဒီခိုင်းက အမိုက်စားပဲ၊ ဒီဖိနပ် size အတိုင်းပဲ လေးရန် ယူမယ်နော် ညီမ"

"ရှင်...ဟို...အားနာလိုက်တာ အစ်မရယ်၊ ဒီဒီခိုင်းက မနေ့ကမှ sample အသစ်ပြတဲ့ ဒီခိုင်းမို့ ဒီတစ်ရန်ပဲရှိတော့တယ်"

"ဟယ်...အဲဒီတော့ မရှိဘူးပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့...နောက်တစ်ပတ်လောက်မှ ရမယ် အစ်မ၊ အခုလောလောဆယ်တော့ ဒီတစ်ရန်ပဲ ရှိတော့တယ်"

ဖိနပ်လေးကလည်း ဒီတစ်ရန်ပဲရှိတော့မို့ အရစ်ကတော့ တက်ပြီဖြစ်သည်။ ။ ဒီဖိနပ်လေးကို လေးယောက်လုံးက ကြိုက်နေတာဖြစ်သည်။ ။

"ကဲ...ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ဖိနပ်က တစ်ရန်ပဲရှိတော့တာ၊ အဲဒီတော့ ဒီဖိနပ်ကို ဘယ်လို လုပ်မလဲ"

"ငါ အရင်မြင်တာနော်၊ ငါပဲယူမှာ "

"အမယ်...ဟဲ့...နင် ဟိုတစ်ခါ နေကာမျက်မှန်တုန်းကလည်း ယူထားပြီးပြီ၊ မရဘူး ငါပဲယူမှာ "

"ဘာလဲ...ငါလည်း ကြိုက်တာပဲ"

ထုံးစံအတိုင်း လိုချင်ပြီဆို တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပြိုင်အဆို
င်လုတတ်ကြတာမို့ ဂုဏ်ကိုးက ကြားထဲက ညှိလိုက်ရတော့သည်။ ။

"ကဲ...ငါတို့ အားလုံးကလည်း ဒီဖိနပ်မှ ဒီဖိနပ်လိုချင်နေကြပြီဆို
တော့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ ကျေနပ်လား"

"အင်းလေ...ငါတို့ လည်း အဲဒီအကြိုက်တူတဲ့ အကျင့်ဆိုးကြီးကို ဘ
ယ်လိုဖျောက်ရမလဲ၊ ပြီးရော...ထုံးစံအတိုင်း မဲနှိုက်ကြတာပေါ့၊ အားလုံး
Ok တယ်နော်"

မဒီက အားလုံးကိုညှိလိုက်လျှင် အားလုံးက သဘောတူစွာ ခေါင်းညှိ
တ် လိုက်လေသည်။ ။ အဲဒီအတွက် ဆိုင်ကနေဖိနပ်ကို အရင်ဝယ် လာပြီး
မှ Ice-cream bar ဝင်ထိုင်ကာ မဲလိပ် လိပ်လိုက်ကြသည်။ ။ ပြီးတော့ မဒီ
ကပဲ မဲလိပ်တွေကို လက်ဝါးထဲထည့်ကာ လက်ကိုလှုပ်၍ မဲမွှေလိုက်ရင်း
...

"ကဲ...အမှန်ခြစ်ထားတဲ့ မဲလိပ်ပေါက်တဲ့ သူက ဖိနပ်ပိုင်ရှင်ပဲ၊ အိုခေ
...တစ်ယောက် တစ်လိပ်စီ ယူလိုက်တော့"

ဂုဏ်ကိုးရယ်၊ ဘန်ဘန်နဲ့ မှိုငြင်းက မဲလိပ်တစ်ယောက်တစ်လိပ်စီ ယူ
လိုက်တာ ကျန်တဲ့ တစ်လိပ်ကို မဒီက အသာဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဟင်
...ဗလာ။

"ကဲ...ဖိနပ်ပိုင်ရှင် ဘယ်သူလဲ"

ဘန်ဘန်က သူ့ရဲ့ ဗလာမဲလိပ်လေးကို စားပွဲပေါ်ဆောင့်ချကာ မေး
လိုက်လျှင် မှိုငြင်းတစ်ယောက်က ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာပေးဖြင့် သူ့မဲလိပ်
လေးကို ထောင်ပြကာ...

"ရွှေဖိနပ်ပိုင်တဲ့ သူ ကျန်မပါပဲရှင်၊ ရော့...မဒီ ရှင် ခုနက

ဖိနပ်ဖိုးရှင်းထားတဲ့ ပိုက်ဆံ၊ ပေး...ဖိနပ်"

မဒီက ဖိနပ်ဘူးလေးကို မှိုင်းရဲ့ လက်ထဲ ထည့်ပေး လိုက်လေသည်

။

"ဟဲ့...အားလုံး ကျေနပ်တယ်နော်"

"အမယ်လေး...အပိုစာသားတွေ လာလုပ်နေပြန်ပြီ၊ ဒီဖိနပ်ကိစ္စလေး နဲ့ သာ မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် ငါတို့ တွေ အပေါင်းအသင်းတွေ ဖြစ်မလာ ဘူး ချစ်ဆုံးရယ်"

"ဟိ ဟိ...ဒါတော့ ဟုတ်တယ်နော်၊ ငါတို့ တွေလည်း ဒီလိုအကြိုက် တူ၊ စိတ်တူ သဘောတူတွေကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အရမ်း ချစ် အရမ်းခင်တာပဲဖြစ်ရမယ်"

"အမယ်...ဖိနပ်ရသွားတော့ မှီရထားတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ ၊ မိန်းမ...ဒီ ပိုင်း နင် ရှင်းရမှာ နော်"

"ဟား ဟား...ဒီလောက်ကတော့ မိုင်နာပါဟာ၊ အေးဆေး... နွေးထွေး၊ ကဲ...ချစ်ဆုံးတို့ တူမောရိုး ငါတို့ Gym တက်ဖို့ ကိစ္စ ဒီတ်လိုက် တော့မယ်နော်၊ အိုခေ"

အားလုံးက လက်မထောင်ပြလိုက်လျှင် မှိုင်းက သဘောကျကျေနပ် စွာ ခေါင်းဆတ်ပြရင်း Ice Cream ဆက်စားလိုက်သည် ။ မှိုင်းတို့ တွေ ဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အရမ်းကို ချစ်ကြကာ နားလည်ခဲ့ညှာ သူများ ဖြစ်ကြလေသည် ။

"ဟယ်လို...ဘန်ဘန်၊ မှိုင်းတို့ ရေ...စားလို့ ရပြီဟေ့၊ Ready ပဲ၊ လာ ..."

မဒီက မီးဖိုခန်းထဲကနေ လှမ်းခေါ်လျှင် သုံးယောက်သားဟာ ဝုန်းခို

င်းကြဲပြီး နောက်ဖေးထဲ ဝင်လာကြလေသည်။ ဒီနေ့က သင်တန်းပိတ်ရက်လည်း ဖြစ်တာမို့ မဒီဖားသားကြီးက မဒီဘတ်ဒေးအတွက် လက်ဆောင်ပေးထားတဲ့ ဒီတိုက်ခန်းလေးမှာ စုရပ်လုပ်ပြီး ပျော်ကြပါးကြတာ ဖြစ်သည်။ မဒီတို့ လေးယောက်အတွက်တော့ ဒီအခန်းလေးက နိဗ္ဗာန်ဖြစ်လေသည်။ ဒီအခန်းထဲမှာ မဒီတို့ ရဲ့ စိတ်ကူးတွေ၊ ပျော်ရွှင်မှုတွေ အများကြီးရှိလေသည်။

ဒီနေ့လည်း မဒီက မဒီရဲ့ လက်ရာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲကို စပါယ်ရှယ်စီစဉ်ထားပြီး စားပွဲကြီး ကျင်းပနေတာဖြစ်သည်။

"ဝါး...တယ်မွေးပျံ့နေပါလား၊ အရသာကတော့ ရှယ်ပဲနေမှာ ၊ အခုလို ငါတို့ ရဲ့ မဒီကြီး ကျွေးရမွေးရ လှူဒါန်းခွင့်ရတဲ့ ကုသိုလ်ကြောင့် ဘဲချောချောလေးရပါစေ"

"အမယ်လေး...ဒီဆုကတော့ မတောင်းဘဲလည်း ပြည့်ပြီးသား၊ ပြည့်ပြီးသား...ဟဲ...ဟဲ၊ ကဲ...စားကြဦး၊ ဘာလိုသေးလဲလို့ "

မဒီက ပြောလည်း ပြောရင်းက ရှမ်းခေါက်ဆွဲကိုတူဖြင့် သမအောင် နယ်ပြီးမှ ပါးစပ်ထဲသို့ တစ်လုတ်ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

"အားပါး...တယ်ကောင်းပါလား၊ မဒီမ...ရှင်လက်ရာတွေ အရမ်းမြောက်လာပါလား၊ စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ပါလား"

"အမယ်လေး...တော်စမ်းပါ မယ်ကိုးရယ်၊ နင်ကပါ ဝင်မြှောက်ပေးနေပြန်ပြီ၊ အိမ်မှာ လည်း ဒယ်ဒီက ငါ့ကို စီးပွားရေးလုပ်တော့ ဆိုတာချည်းပဲ၊ ငါ့မှာ လှည့်ပတ်ပြီးတော့ အကြောင်း မျိုးစုံပြနေရတယ်၊ ငါတို့တွေကို လတ်လျားလတ်လျား သွားနေလို့ ကြည့်မရတော့ဘူးတဲ့ "

"အေးလေဟာ...အလုပ်ဆိုတာ နောက်မသေမချင်းလုပ်ရမယ့်ဟာ

ကို၊ လူကြီးတွေကလေ နားလည်ပေးမယ်ကိုမရှိဘူး၊ ငါ့မားသားလည်း ဘာထူးလို့ လဲ၊ ငါ့ကို စီးရီးလေးထုတ်ပေးပါ ဆိုတော့ ရေထဲ အဲဒီပိုက်ဆံ သွားလွင့်ပစ်ရင်တောင်မှ ပလုံမြည်ဦးမယ်တဲ့ ၊ ငါ့ကို စီးရီးထုတ်ပေးရင် အရှုံးပေါ်ချက်က အသံတောင် ထွက်လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး တဲ့ ၊ ဟော... အဲဒီတော့ "အိပ်မက်ဆုံရာ"မှာ သွားပြိုင်မယ် ဆိုတော့လည်း လက်သင့် မခံပြန်ဘူး၊ ဟူး...ခက်၏ ။ ခက်၏ "

ဘန်ဘန်က သူ့ရဲ့ ခံစားချက်တွေ ဖောက်နေလျှင် မဒီတို့ က အကြောင်းသိတွေပီပီ တဟားဟားနဲ့ ရယ်ကြတော့တာပဲဖြစ်သည် ။

အဲဒီလို စိတ်ကူးအိပ်မက်မျိုးကတော့ ဘန်ဘန်တင်မက မဒီတို့ လေးယောက်စလုံးမှာ ရှိထားတာဖြစ်သည် ။ အားလုံးက သီချင်းဆိုတာကို လုံးဝ အရူးအမူး ဝါသနာကြီးကြတာမို့ လေးယောက်သား ဆုံဖြစ်ရင် အသွားအများ ဆုံး နေရာကတော့ မဒီတို့ ရဲ့ Favourite ဆိုင်ဖြစ်တဲ့ Music Box ကိုပဲ ဖြစ်သည် ။

"အေးဟာ...ငါတို့ လည်း လေးယောက်ပေါင်းလောင်းကျော်နေတာ ကြာတော့ လူကြီးတွေက မျက်စိစပါးမွေး စူးလာကြပြီဟ၊ နည်းနည်းတော့ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရမယ်ဟေ့"

"အမယ်လေး...ဆင်ခြင် မှိုင်းရေ၊ ဆင်ခြင်...မနက်ဖြန်ပဲ Gym သွားဆွေ့ဖို့ Schedule တစ်ခုက ဝင်လာပြန်ပြီ၊ အဲဒါ ဘာဆင်ခြင်ဦးမှာ လဲ"

"ကဲပါ...ကဲပါ...ဘာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့ ၊ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပဲ၊ စား...စား...စားပြီးရင် ဆက်လက်မိုက်ခဲ့ကြစို့ဟေး"

ဘန်ဘန်က ပွဲပိတ်စကားဆိုလိုက်လျှင် အားလုံးက ညီစေပဲ ဖြစ်သွားတော့သည် ။ ဘန်ဘန်တို့ ဘဝတွေမှာ ဒုက္ခဆိုလို့ မိဘကဆူတာတစ်ခုကိုပဲ မဟာဒုက္ခအဖြစ် ခံစားခဲ့ဖူးတော့ အရာရာဟာ အေးရာအေးကြောင်းပဲ

ဖြစ်သည်။ ။

အချစ်ဟာ

နေပူပူ မိုးရွာရွာ

မပြောင်းလဲဘူးဆိုတဲ့ ဂုဏ်သတ္တိရှိနေရင်

အချစ်က လက်တစ်ကမ်းအကွာ အနေအထားမှာ ပါ။

မဒီဘွဲ့ဖြူ

ပြာရီမှ ဝိုင်း

ရွှေဘဏ္ဍာ

ဂုဏ်ရှိန်ကိုး
